Λόγος περί πίστεως και διδασκαλία για εκείνους που λένε, ότι δεν είναι δυνατόν εκείνοι που βρίσκονται μέσα στις φροντίδες του κόσμου να φτάσουν στην τελειότητα των αρετών (Αγ. Συμεών ο νέος θεολόγος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 29 Οκτωβρίου, 2014

Αδελφοί και πατέρες· είναι καλό να διακηρύττομε σε
όλους το έλεος του Θεού και να φανερώνομε στους πλησίον μας την ευσπλαχνία και την ανείπωτη αγαθότητα του Θεού προς εμάς. «*Εγώ λοιπόν, καθώς το βλέπετε, μήτε νηστείες έκανα, μήτε αγρυπνίες, μήτε χαμαικοιτίες, αλλά μόνο ταπεινώθηκα και ο Κύριος σύντομα με έσωσε*», λέει ο θείος Δαβίδ. Και μπορεί κανείς να πει πολύ πιο σύντομα: «*Μόνο πίστεψα, και με δέχτηκε ο Κύριος*».
Επειδή είναι πολλά αυτά που μας εμποδίζουν ν’
αποκτήσομε την ταπείνωση, να βρούμε όμως την πίστη δεν μας εμποδίζει τίποτε. Γιατί αν το θελήσομε ολόψυχα, ευθύς ενεργεί μέσα μας η πίστη, αφού είναι δώρο του Θεού και φυσικό προσόν, αν και υπόκειται στην αυτεξουσιότητα της προαιρέσεώς μας. Γι’ αυτό ακόμη και οι Σκύθες και οι βάρβαροι πιστεύουν ο ένας τα λόγια του άλλου. Και για να σας δείξω στην πράξη την ενέργεια της ενδιάθετης πίστεως και να βεβαιώσω όσα είπα, ακούστε να σας διηγηθώ κάτι που άκουσα από κάποιον που δεν ψεύδεται.

Κάποιος, Γεώργιος ονομαζόμενος, νέος στην ηλικία,
έως είκοσι χρόνων, κατοικούσε στην Κωνσταντινούπολη τώρα στους καιρούς μας· ο οποίος ήταν όμορφος και φανταχτερός στην εμφάνιση, τους τρόπους και το βάδισμα, έτσι που μερικοί από τούτα σχημάτισαν κακή γνώμη γι’ αυτόν, όσοι δηλαδή βλέπουν μόνο τα εξωτερικά και κρίνουν κακώς τα των άλλων.

Αυτός γνωρίστηκε με κάποιον άγιο μοναχό που ζούσε
σ’ ένα μοναστήρι της πόλεως, και αναθέτοντάς του όλα τα της ψυχής του, έλαβε από αυτόν για υπενθύμιση μια μικρή εντολή (ένα σύντομο κανόνα).

Ο νέος ζήτησε ακόμη από τον γέροντα να του δώσει
κανένα βιβλίο που να περιέχει διηγήσεις για τη ζωή των μοναχών και την πρακτική τους άσκηση. Εκείνος του έδωσε να διαβάσει το σύγγραμμα του μοναχού Μάρκου που

διδάσκει περί του πνευματικού νόμου· το οποίο ο νέος το πήρε σαν να ήταν σταλμένο από τον ίδιο το Θεό. Και ελπίζοντας πως θα λάβει πολύ μεγάλη ωφέλεια από αυτό, το διάβασε όλο με πόθο και προσοχή. Και ωφελήθηκε βέβαια απ' όλα όσα διάβασε, όμως τρία κεφάλαια μόνο ενσφήνωσε, να πω έτσι, στην καρδιά του.

Το ένα έλεγε επί λέξει: «*Αν ζητάς τη θεραπεία της ψυχής σου, επιμελήσου τη συνείδησή σου, και να κάνεις όσα αυτή σου επιδεικνύει, και θα βρεις ωφέλεια*». Το άλλο έλεγε: «*Όποιος ζητά τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος προτού να εργαστεί τις εντολές του Θεού, είναι παρόμοιος με αγορασμένο δούλο, ο οποίος την ίδια ώρα που αγοράστηκε ζητά να του δώσουν και το χαρτί της απελευθερώσεως*». Και το τρίτο έλεγε: «*Εκείνος που προσεύχεται σωματικά και δεν απέκτησε ακόμη γνώση πνευματική, είναι παρόμοιος με τον τυφλό που φώναζε "Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με". Όταν ο πρώην τυφλός έλαβε το φως του και είδε τον Κύριο, δεν τον ονόμασε πλέον υιό Δαβίδ, αλλά τον ομολόγησε Υιό Θεού και τον προσκύνησε*».

Αυτά λοιπόν τα διάβασε ο νέος εκείνος και τα θαύμασε, και πίστεψε ότι με την επιμέλεια της συνειδήσεως θα βρει ωφέλεια και με την εργασία των εντολών θα δεχτεί συνειδητά την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος και με τη χάρη Του θ' ανοίξουν τα νοερά του μάτια και θα δει τον Κύριο. Και πληγωμένος από την αγάπη και την επιθυμία του Κυρίου, ζητούσε πλέον το Πρώτο Κάλλος, το αόρατο.

Τίποτε άλλο όμως δεν έκανε, καθώς με βεβαίωσε ύστερα με όρκους, παρά μόνο εκτελούσε κάθε βράδυ το σύντομο κανόνα που του όρισε ο άγιος εκείνος γέρων, και τότε πλάγιαζε και κοιμόταν. Και καθώς η συνείδηση του έλεγε: «*Κάνε κι άλλες μετάνοιες, πρόσθεσε κι άλλους ψαλμούς, πες κι άλλο το Κύριε ελέησον, αφού μπορείς*», αυτός υπάκουε σ' αυτήν πρόθυμα κι αδίστακτα κι έτσι έπραττε, σαν να τα έλεγε ο ίδιος ο Θεός.

Και από τότε πλέον δεν κοιμήθηκε ποτέ με τη συνείδηση να τον ελέγχει και να λέει: «*Αυτό γιατί δεν το έκανες;*». Κι έτσι, υπακούοντας αυτός χωρίς παράλειψη στη συνείδησή του κι εκείνη προσθέτοντας μέρα με τη μέρα περισσότερο, σε λίγες μέρες αυξήθηκε πολύ η εσπερινή προσευχή του. Κατά τη διάρκεια της ημέρας είχε την επιστασία του σπιτιού ενός πατρικίου κι είχε πολλές βιοτικές φροντίδες και πήγαινε κάθε μέρα στο Παλάτι· έτσι κανείς δεν αντιλήφθηκε όσα αυτός έπραττε το βράδυ.

Αλλά κάθε βράδυ έτρεχαν από τα μάτια του δάκρυα κι

έκανε πολλές γονυκλισίες και μετάνοιες και όταν στεκόταν σε προσευχή είχε τα πόδια κολλημένα μεταξύ τους και ακίνητα και διάβαζε ευχές στη Θεοτόκο με πόνο και στεναγμούς και δάκρυα και, σαν να ήταν ο Κύριος παρών σωματικά, έτσι έπεφτε εμπρός στα άχραντα πόδια Του και ως τυφλός του ζητούσε να τον σπλαχνιστεί και να του χαρίσει το φως των ματιών της ψυχής του. Και καθώς πλήθαινε κάθε βράδυ η προσευχή, κρατούσε ως τα μεσάνυχτα, κι όση ώρα προσευχόταν, στεκόταν όρθιος σαν
κολόνα η σαν ασώματος, χωρίς διόλου να χαλαρώνει ή να ραθυμεί ή έστω να κινεί κανένα μέλος του σώματός του, μήτε τα μάτια του να στρέψει ή να τα σηκώσει.

Ένα βράδυ λοιπόν, που ήταν όρθιος κι έλεγε το «*Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ*» με το
νου μάλλον παρά με το στόμα, έξαφνα φανερώθηκε πλούσια από ψηλά μια έλλαμψη θεϊκή και γέμισε από φως όλο τον τόπο και ο νέος αγνόησε και λησμόνησε αν βρισκόταν μέσα σε σπίτι ή αν ήταν κάτω από στέγη, γιατί παντού έβλεπε μόνο φως και δεν ήξερε μήτε αν πατούσε στη γη. Ούτε φόβο είχε μήπως πέσει, ούτε καμία φροντίδα του κόσμου, ούτε τίποτε άλλο από όσα ταιριάζουν σε ανθρώπους που έχουν σώμα περνούσε από το λογισμό του.

Αλλά μένοντας τελείως μέσα στο άϋλο φως, του
φαινόταν πως έγινε και αυτός φως και λησμόνησε όλο τον κόσμο κι ήταν όλος γεμάτος από δάκρυα κι από ανέκφραστη χαρά και αγαλλίαση. Και ύστερα από τούτο ανέβηκε ο νους του στον ουρανό κι εκεί είδε άλλο φως λαμπρότερο από το γύρω του· και κοντά σ’ εκείνο το φως του φάνηκε να στέκεται ο άγιος και ισάγγελος εκείνος γέροντας που του έδωσε, όπως είπαμε, την εντολή και το βιβλίο.

Εγώ λοιπόν, καθώς τ’ άκουσα από το νέο, σκέφτηκα
ότι και η πρεσβεία του αγίου εκείνου θα είχε συνεργήσει πολύ σε τούτο και ότι ο Θεός πάλι θα οικονόμησε να δείξει στο νέο σε ποιο ύψος αρετής βρισκόταν ο άγιος εκείνος. Όταν πέρασε αυτή η θεωρία και ήρθε πάλι στον εαυτό του ο νέος εκείνος, όπως έλεγε, ήταν γεμάτος από χαρά και θαυμασμό και έκπληξη και δάκρυζε από την καρδιά του· και μαζί με τα δάκρυα ακολουθούσε και μία γλυκύτητα. Τέλος, πλάγιασε να κοιμηθεί και την ίδια ώρα λάλησε ο πετεινός, δείχνοντας τη μέση της νύχτας· και σε λίγο σήμαναν οι εκκλησίες για το Όρθρο. Και σηκώθηκε ο νέος για να ψάλλει κατά τη συνήθειά του, χωρίς να σκεφτεί καθόλου τον ύπνο εκείνη τη νύχτα.

Αυτά έγιναν όπως ο Θεός γνωρίζει, ο οποίος και τα
πραγματοποίησε για λόγους που μόνο Εκείνος ξέρει, ενώ ο νέος δεν έκανε τίποτε περισσότερο από όσα ακούσατε, πλην είχε ορθή πίστη και αδίστακτη ελπίδα. Και μην πει κανείς, πως εκείνος τα έκανε αυτά για να δοκιμάσει· γιατί αυτός μήτε με το λογισμό του είπε μήτε καν σκέφτηκε κάτι τέτοιο -επειδή όποιος δοκιμάζει ή

πειράζει το Θεό, δεν έχει πίστη. Αλλά απορρίπτοντας ο νέος εκείνος κάθε άλλον εμπαθή και φιλήδονο λογισμό, φρόντιζε τόσο πολύ -όπως έλεγε με όρκο- να πραγματοποιεί εκείνα που του έλεγε η συνείδησή του, ώστε σε όλα τα άλλα αισθητά πράγματα του κόσμου να είναι σαν αναίσθητος και δεν ήθελε μήτε να φάει ή να πιει ηδονικά ή συχνότερα.

Ακούσατε, αδελφοί μου, τι κατορθώνει η πίστη στο Θεό, όταν βεβαιώνεται με τα έργα; Καταλάβατε πως μήτε η νεότητα είναι απορριπτέα, μήτε το γήρας ωφέλιμο, αν λείπει **η σύνεση και ο φόβος του Θεού**; Μάθατε ότι **μήτε η παραμονή στην πόλη μας εμποδίζει να εργαστούμε τις εντολές του Θεού, αν έχουμε προθυμία και εγρήγορση, μήτε η ησυχία και η αναχώρηση από τον κόσμο μας ωφελούν αν βρισκόμαστε σε ραθυμία και αμέλεια**; Όλοι μας ακούμε για τον Δαβίδ και θαυμάζομε και λέμε ότι ένας Δαβίδ έγινε κι όχι άλλος· και να που σε τούτο το νέο συνέβη κάτι περισσότερο από το Δαβίδ. Γιατί ο Δαβίδ έλαβε τη μαρτυρία από τον ίδιο το Θεό, χρίστηκε προφήτης και βασιλιάς, έγινε μέτοχος του Αγίου Πνεύματος κι είχε λάβει πολλές αποδείξεις περί Θεού.

Όταν λοιπόν αμάρτησε κι έχασε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και το αξίωμα της προφητείας και αποξενώθηκε από τη συναναστροφή του Θεού, τί το παράδοξο που τα ζήτησε πάλι, όταν έφερε στο νου του τη χάρη από την οποία ξέπεσε; Ο νέος όμως αυτός τίποτε τέτοιο δεν είχε σκεφτεί ποτέ, αλλά ήταν προσηλωμένος μόνο στα κοσμικά πράγματα κι έβλεπε μόνο τα πρόσκαιρα και η διάνοιά του δεν είχε φανταστεί τίποτε ανώτερο από τα γήινα· και -τι θαυμαστά τα κρίματά Σου, Κύριε!- μόνο άκουσε γι’ αυτά κι ευθύς πίστεψε.

Και τόσο πολύ πίστεψε, ώστε να παρουσιάσει και **έργα** που αρμόζουν στην πίστη, με τα οποία η διάνοιά του πήρε φτερά και έφτασε στους ουρανούς κι έκανε τη Μητέρα του Χριστού να τον ευσπλαχνιστεί και με την πρεσβεία της εξιλέωσε το Θεό και κατέβασε ως αυτόν τη χάρη του Πνεύματος· και αυτή τον δυνάμωσε να φτάσει ως τον ουρανό και τον αξίωσε να δει φως, το οποίο όλοι το επιθυμούν μα πολύ λίγοι το πετυχαίνουν.

Ο νέος αυτός που μήτε χρόνους πολλούς νήστεψε, μήτε ποτέ κοιμήθηκε στο έδαφος, μήτε φόρεσε τρίχινα ρούχα, μήτε τη μοναχική κουρά έλαβε, μήτε από τον κόσμο αναχώρησε σωματικά, αλλά μόνο πνευματικά· μόνο αγρύπνησε λίγο, και φάνηκε ανώτερος από τον Λωτ στα Σόδομα. Ή μάλλον, έγινε

άγγελος μέσα σε σώμα, που ενώ οι άλλοι τον ψηλαφούσαν και τον έβλεπαν, ήταν εντούτοις ακράτητος και ασύλληπτος, άνθρωπος στο φαινόμενο και άσαρκος στο νοούμενο, βλεπόμενος από όλους και μόνος ευρισκόμενος με μόνο τον παντογνώστη Θεό.

Γι’ αυτό και με τη δύση του αισθητού ηλίου τον
έλουσε το γλυκύ φως του νοητού Ηλίου, και πολύ εύλογα· γιατί η αγάπη του προς τον ζητούμενο Θεό τον έβγαλε τελείως από τον κόσμο και από την ίδια του τη φύση και από όλα τα πράγματα και τον έκανε όλον πνευματικό και όλον φως, και μάλιστα **ενώ κατοικούσε μέσα στην πόλη κι είχε**
την επιστασία ενός αρχοντικού και φρόντιζε για δούλους και ελεύθερους και έκανε
και έπραττε όλα όσα αρμόζουν στο βίο.

Αλλά είναι αρκετά αυτά που είπαμε και για έπαινο
του νέου και για παρακίνηση δική σας στον πόθο και τη μίμησή του, ή θέλετε να σας πω και αλλά μεγαλύτερα, τα οποία ίσως δεν μπορέσει να δεχτεί η ακοή σας; Όμως τί άλλο θα βρεθεί μεγαλύτερο ή τελειότερο από αυτό; Σίγουρα, δεν υπάρχει άλλο μεγαλύτερο, καθώς λέει ο Θεολόγος Γρηγόριος: «***Αρχή της σοφίας είναι ο φόβος του***
Κυρίου».

Όπου είναι ο φόβος, εκεί και η φύλαξη των εντολών·
και όπου η φύλαξη των εντολών, εκεί και η κάθαρση της σάρκας, η οποία είναι ένα νέφος εμπρός στην ψυχή και δεν την αφήνει να δει καθαρά τη λάμψη τη θεϊκή· κι εκεί που είναι η κάθαρση, εκεί και η έλλαμψη. Και η έλλαμψη είναι η ικανοποίηση του πόθου αυτών που ποθούν τα μέγιστα ή το μέγιστο ή αυτό που είναι πάνω από μέγα. Λέγοντας αυτά φανέρωσε ότι ο φωτισμός του Πνεύματος είναι τέλος ατελές κάθε
αρετής, και όποιος έρθει σ’ αυτόν, έφτασε στο τέλος και το πέρας όλων των αισθητών και βρήκε την αρχή της γνώσεως των πνευματικών.

Αυτά είναι, αδελφοί μου, τα θαυμάσια του Θεού· για
τούτο φανερώνει ο Θεός τους κρυπτόμενους Αγίους Του, ώστε **άλλοι να τους μιμηθούν και άλλοι να μείνουν αναπολόγητοι**. Γιατί κι
εκείνοι που βρίσκονται μέσα στους περισπασμούς και όσοι είναι στα κοινόβια, τα όρη και τα σπήλαια και πολιτεύονται όπως πρέπει, σώζονται και αξιώνονται να λάβουν από το Θεό μεγάλα καλά, για μόνη την πίστη τους προς Αυτόν, έτσι ώστε όσοι αποτυγχάνουν από ραθυμία, να μην έχουν να πουν τίποτε την ημέρα της Κρίσεως.

Γιατί, αδελφοί μου, **δεν ψεύδεται Αυτός που υποσχέθηκε να σώζει για μόνη**

την πίστη προς
Αυτόν. Λοιπόν λυπηθείτε τον εαυτό σας και εμάς που σας αγαπούμε και συχνά θρηνούμε και κλαίμε για χάρη σας -γιατί τέτοιοι προστάζει να είμαστε ο σπλαχνικός και ελεήμων Θεός-· και πιστεύοντας ολόψυχα στον Κύριο, **αφήστε τη γη κι όλα όσα παρέρχονται, και**
προσέλθετε και κολληθείτε σ' Αυτόν, γιατί λίγο ακόμη και ο ουρανός με τη γη θα
παρέλθουν, και έξω από το Θεό δεν υπάρχει ούτε στάση ούτε πέρας ούτε κατάληξη
της πτώσεως των αμαρτωλών. Αφού δηλαδή ο Θεός είναι αχώρητος και ακατάληπτος, πες
μου, αν μπορείς, που θα βρεθεί τόπος για όσους εκπίπτουν από τη βασιλεία Του;

Μου έρχεται να θρηνώ και λυπούμαι υπερβολικά και
λιώνω για σας, όταν συλλογιστώ πως έχουμε τέτοιο Κύριο πλουσιόδωρο και φιλάνθρωπο, που για μόνη την πίστη μας προς Αυτόν μας χαρίζει αυτά που υπερβαίνουν κάθε νου και ακοή και διάνοια και που ποτέ δεν τα συνέλαβε άνθρωπος, κι εμείς σαν άλογα ζώα προτιμούμε μόνο τη γη και όσα η γη βγάζει για μας από την πολλή ευσπλαχνία του Θεού για να επαρκούμε στις ανάγκες του σώματος· ώστε εμείς να τρεφόμαστε από αυτά με μέτρο και η ψυχή μας να κάνει ανεμπόδιστα την πορεία της προς τα άνω, τρεφόμενη και αυτή με τη νοερή τροφή του Πνεύματος, ανάλογα με την κάθαρση και την ανάβασή της.

Γιατί αυτό είναι ο άνθρωπος και **για τούτο δημιουργηθήκαμε και ήρθαμε στην ύπαρξη**· δεχόμενοι εδώ αυτές τις μικρές ευεργεσίες, με την ευχαριστία και
την ευγνωμοσύνη προς το Θεό ν' απολαύσομε εκεί τα ανώτερα και αιώνια. Αλλά εμείς, αλίμονο, ενώ δε φροντίζομε καθόλου για τα μέλλοντα, είμαστε αχάριστοι για όσα απολαμβάνομε εδώ, κι έτσι γινόμαστε παρόμοιοι με τούς δαίμονες ή και χειρότεροι, αν πρέπει να πω την αλήθεια.

Και για τούτο πρέπει να τιμωρηθούμε περισσότερο,
γιατί και περισσότερες ευεργεσίες λάβαμε και γνωρίζομε Θεό που έγινε για μας άνθρωπος όπως εμείς, μόνο χωρίς την αμαρτία, για να μας απαλλάξει από την πλάνη και να μας ελευθερώσει από την αμαρτία. Τί άλλο να πω; **Σε όλα αυτά πιστεύομε μονάχα με τα λόγια, και με τα έργα τα αρνούμαστε**.

Δεν ακούγεται παντού το όνομα του Χριστού, στις
πόλεις και τα χωριά και τα κοινόβια και τα όρη; Αν θέλεις, κοίταξε και εξέτασε προσεκτικά, αν τηρούν τις εντολές Του· και μόλις θα βρεις -είναι αλήθεια- ένα σε χιλιάδες ή ένα σε μυριάδες που να είναι Χριστιανός και με τα λόγια και με τα έργα.

Δεν είπε ο Κύριος και Θεός μας στο άγιο ευαγγέλιο: «*Όποιος πιστέψει σ' εμένα θα κάνει κι αυτός τα έργα που κάνω εγώ κι ακόμη μεγαλύτερα*»; Ποιός λοιπόν από εμάς τολμά να πει: «*Εγώ κάνω έργα Χριστού και πιστεύω ορθά στο Χριστό*»; Δε βλέπετε, αδελφοί, ότι έχουμε να βρεθούμε άπιστοι κατά την ημέρα της κρίσεως και να κολαστούμε χειρότερα από εκείνους που δε γνωρίζουν τον Κύριο; Γιατί είναι ανάγκη ή εμείς να καταδικαστούμε ως άπιστοι, ή ο Χριστός να αποδειχτεί ψεύτης, το οποίο είναι αδύνατο, αδελφοί μου, αδύνατο.

Αυτά τα έγραψα όχι για να εμποδίσω την αναχώρηση από τον κόσμο και να προβάλω τη ζωή μέσα σ' αυτόν, αλλά για να πληροφορήσω όλους όσοι διαβάσουν την παρούσα διήγηση, πως **εκείνος που θέλει να κάνει το αγαθό, έλαβε και τη δύναμη από το Θεό να μπορεί να το κάνει σε κάθε τόπο**. (Και να αξιωθεί να λάβει και χαρίσματα πνευματικά και θείες θεωρίες όπως και τούτος ο νέος, ο ευλογημένος Γεώργιος, τον οποίο επειδή είχα γνώριμο και στενό φίλο, τον παρακάλεσα και μου τα διηγήθηκε καθώς τα έγραψα).

Για τούτο, αδελφοί μου εν Χριστώ, σας παρακαλώ ας τρέξομε κι εμείς με κόπο το δρόμο των εντολών του Χριστού, και δεν πρόκειται να καλύψει η ντροπή τα πρόσωπά μας. Γιατί όπως ο Χριστός ανοίγει τις πύλες της βασιλείας Του σε καθένα που χτυπά επίμονα, και δίνει το ευθές και πανάγιο Πνεύμα σε καθένα που γυρεύει, και είναι αδύνατο, εκείνος που ζητά ολοψύχως, να μη βρει τον πλούτο των χαρισμάτων Του, έτσι κι εσείς θα εντρυφήσετε στα απόρρητα αγαθά Του, τα οποία ετοίμασε γι' αυτούς που τον αγαπούν, τώρα βέβαια εν μέρει και με πνευματική σοφία, κατά τον μέλλοντα όμως αιώνα ολοκληρωτικά, μαζί με όλους τους Αγίους, με τη χάρη του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας. Σ' Αυτόν ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Φιλοκαλία
των Ιερών Νηπτικών, ε΄τόμος)

(Πηγή ηλ. κειμένου: anavaseis.blogspot.com)